

DE REIS VAN LELOO

Nathalie De Jongh
Matthieu Pelhate

Deefcake Publishing

DE REIS VAN LELOO

DEEL 1. LELOOS WERELD

DE LICHTFABRIEK

De Donkere Stad
Het vertrek

HET EILAND

De veer
De zee
Het tijdslot

TIJD VAN VERANDERING

De boottocht
De steen
Het zaadje

DE LICHTFABRIEK

DE DONKERE STAD

In een wereld ver van hier, in een lang vervlogen tijd, leefde eens een meisje dat geboren was om een heldin te zijn. Alleen wist ze dat nog niet. In de Donkere Stad waar ze woonde, bestonden immers geen helden en heldinnen. Leloo, zo heette het meisje, vermoedde wel dat er plekken waren waar iedereen werd geboren met de kracht om verandering te brengen. Maar hier in het grauwe gebied van de Lichtfabriek kon ze met niemand over dat vermoeden praten.

In de Donkere Stad was de dag grijs en de nacht diepzwart. In het midden van het enige grote plein stond een hoge toren, de Lichtfabriek. De kinderen, samen met hun bewakers de enige bewoners van de stad, werden elke avond in lange rijen naar de toren gebracht. Helemaal bovenaan was een cirkelvormige kamer waarin een kring van stoelen stond. In het midden was een rond gat zonder bodem. Wanneer de kinderen 's avonds werden vastgebonden in de stoelen, kropen er zwarte slierten uit het gat. De lichtflitsen die ze met hun jonge kracht opwekten, verdreven de zwartheid en maakten dat de Donkere Stad niet helemaal werd opgeslokt door de eeuwige nacht.

Leloo herinnerde zich 's ochtends niets. Nooit. Ze wist dat ze in de stoel ging zitten, dat iemand de gordel aanspande zodat ze zich niet kon bewegen, ze zag de gezichten van het meisje en de jongen naast haar in de kring. Verder niets. Als ze uit de verdoving ontwaakten, stroomde de grijze dag door de hoge ramen in de toren en staarde iedereen uitgeput voor zich uit. De tocht naar hun verblijf, het langgerekte gebouw aan de rand van het moeras, ondergingen ze stil en gelaten, hopen dat de slaap echt rust zou brengen.

Overdag bleven alle kinderen in hun eigen kamer. Ze waren te moe om elkaar op te zoeken en te praten. Zo kwam het dat niemand elkaar bij naam kende en dat niemand iets wist over de dromen van een ander.

Leloo droomde heel veel. Ze droomde over een klein eiland met groene heuvels. Daar wandelde ze in de zon en zag ze de golven op het strand rollen. Ze was er niet alleen. Omdat dat gevoel zo sterk was, begreep het meisje dat er iets niet klopte in de Donkere Stad. Hier hadden de kinderen geen moeder en vader, geen broers en zussen en geen vrienden. Hier waren geen bomen en bloemen. Hier was geen daglicht, enkel een grijze sluier die over alles heen gedrapeerd lag.

De eerste jaren dat Leloo droomde over het eiland durfde ze niets te doen. Daarna begon ze heel goed te kijken en te luisteren. Ze leerde de vreemde taal van de bewakers. Ze volgde hen stiekem door de slaapgebouwen en verborg zich in donkere hoekjes om hun gesprekken te volgen. Na een tijd geluisterd te hebben, zag ze in dat de hele wereld even doods was als de Donkere Stad. Leloo ervoer toen zo'n groot verdriet dat ze vreesde nooit meer te kunnen stoppen met huilen. Ze was er zeker van dat het eiland uit haar dromen echt had bestaan, dus er moest iets gebeurd zijn waardoor alles veranderd was.

Een ding was zeker: Leloo geloofde dat het leven anders kon zijn voor de kinderen. Ook al was er geen zonlicht en was de aarde griezelig geheimzinnig. Ze geloofde dat er ergens iemand moest zijn die verandering kon brengen. En ze voelde dat die iemand al wist dat hij hier moest zijn, in de Donkere Stad, waar dringend nood was aan een held of een heldin.

